

Vyvěšeno dne: 29. 1. 2026
Svěšeno dne: 12. 2. 2026

Miroslava Richterová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Občanský spolek pro ochranu výšky hladiny vody studní**, se sídlem Dobšín 5, zastoupený Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Skalky 2918/28, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2025, č. j. 41 A 13/2024 - 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 10. 8. 2023 obdržel Magistrát města Mladá Boleslav, odbor životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) žádost Města Dolní Bousov (dále jen „žadatel“) o vydání povolení k odběru podzemních vod ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „vodní zákon“). K odběru mělo docházet prostřednictvím stávajícího vrtu ŽS-3 umístěného uvnitř stavby technického vybavení bez čísla popisného a evidenčního stojící na pozemku parc. č. st. 180 v k. ú. Horní Bousov (253 m n. m.), který jímá artésky napjatou podzemní vodu.

[2] Žadatel byl oprávněn z daného vrtu odebírat vodu na základě povolení k odběru podzemních vod ze dne 18. 11. 2011 (jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019), a to v celkovém objemu 10 l/s; 15 600 m³/měsíc; 187 000 m³/rok. Vzhledem k plánovanému rozvoji území, které má být vodou z daného vrtu zásobováno, však daná výše odběru nepostačovala. Žadatel proto požádal o nové povolení, na jehož základě by mohl odebírat

vodu ve větším rozsahu (průměrný povolený odběr: 7,06 l/s; maximální povolený odběr: 10 l/s; 20 000 m³/měsíc; 240 000 m³/rok).

[3] Žalobce je spolkem, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí. Vodoprávní úřad zohlednil, že žalobce je účastníkem předmětného řízení ve smyslu § 115 odst. 15 vodního zákona, neboť splňuje podmínky podle § 115 odst. 6 tohoto zákona. Žalobce v řízení uplatnil námitky vztahující se zejména k tvrzení, že **v důsledku povolení zvýšeného odběru vody z vrtu ŽS-3 dojde ke snížení hladin vod kopaných studní v obci Dobšín** včetně její části Kamenice; obec se nachází ve vzdálenosti cca 1 500 m severozápadním směrem od vrtu ŽS-3. Vodoprávní úřad tyto námitky vypořádal zejména s ohledem na obsah dvou vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, hydrogeologa RNDr. Šedy, z února a června 2023, podle nichž nově navržené limity odběru respektují velikost přírodních zdrojů podzemní vody. Takový odběr nebude mít podle RNDr. Šedy významnější vliv na místní vodní a na vodu vázané ekosystémy. Vodoprávní úřad považoval za zásadní i skutečnost, že na vrtu ŽS-3 od roku 2020 je a nadále má být prováděn monitoring výšky hladiny vody, přičemž případné zjištění negativního vlivu odběru vody by vedlo k úpravě odběrového režimu. Podle úřadu a RNDr. Šedy nebylo za takové situace nutné na předmětném vrtu provádět žalobcem navrhované a blíže nespecifikované karotážní měření, neboť rozsah stávajícího monitoringu představuje dostatečné zjištění skutkového stavu.

[4] Na základě uvedených skutečností vydal vodoprávní úřad dne 15. 11. 2023 pod č. j. 109347/2023/VH/KrNo povolení k odběru podzemních vod v žádaném rozsahu. Dále pro odběr stanovil podmínky a povinnosti zejména ve vztahu k měření výšky hladiny vody v předmětné studni a tlaku vody na daném vrtu. Vodoprávní úřad rovněž zrušil rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019.

[5] O odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí vodoprávního úřadu rozhodl žalovaný dne 12. 4. 2024 pod č. j. 016803/2024/KUSK tak, že se podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a rozhodnutí vodoprávního úřadu se potvrzuje. Žalovaný v odůvodnění daného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobce k odvolání přiložil dokument *Dobšín posouzení ztráty vody v domovních studnách* vypracovaný v květnu 2017 hydrogeologem RNDr. Čapkem; dokument nebyl podepsán, ani opatřen autorizačním razítkem. Podle něj dochází k úbytku vody ve studnách v obci Dobšín na základě konkrétních rizikových faktorů. RNDr. Čapek poukázal primárně na to, že charakteristika prostředí způsobuje, že většina vody z území odtéká – obec Dobšín se nachází na vyvýšeném pískovci (nivelita terénu cca 315 m n. m.) a „nedochází zde prakticky k žádné akumulaci podzemních vod, odvodnění je intenzivní zejména k jihovýchodu do suché rokle a dále do [řeky] Klenice [v dané oblasti ve výšce cca 260 m n. m.]“ Rovněž uvedl, že celkový úhrn srážek spojený s vysokou evapotranspirací je pro tvorbu zásob podzemních vod nepříznivý. Pokles hladin vod ve studnách dále souvisí s aktuální nepříznivou klimatickou a z ní vyplývající hydrologickou situací. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí k daným skutečnostem uvedl, že z námitek nevyplývá, jak se měl vodoprávní úřad zabývat poklesem hladiny podzemní vody, je-li jeho příčinou charakteristika prostředí a nepříznivá hydrologická situace. Žalovaný upozornil, že RNDr. Čapek v závěru dokumentu doporučil, aby obec Dobšín realizovala své zásobování vodou z jímacího území Žehrovské skály – Plákanek. Právě takovým řešením se vodoprávní úřad podle žalovaného v projednávané věci zabýval.

[6] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Namítal v ní zejména, že nebylo nade vší pochybnost vyloučeno, že odběr vody na základě předmětného povolení negativně neovlivňuje výšku hladin vod ve studnách v obci Dobšín. Podle žalobce tyto studny fungují ve vztahu k vrtu ŽS-3 na principu spojených nádob a k jednoznačnému prokázání této skutečnosti navrhoval provedení hydrogeologického

pokračování

průzkumu nebo karotážního měření. Správní orgány však tyto návrhy chybně pominuly. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány mohly podle § 110 odst. 4 vodního zákona využít studnu jeho předsedy (nacházející se v sídle žalobce na adrese Dobšín čp. 5) pro monitoring výšky hladiny vody; žalobce tento postup ostatně sám navrhoval, správní orgány však k tomuto nepřistoupily. Podle žalobce také nebyl správně vymezen okruh účastníků řízení. Rovněž správním orgánům vytýkal, že neprovedly důkaz *Vyjádřením České geologické služby k možnosti existence hydraulického zkratu u vrtaných studní na pozemcích parc. č. 354/5 a 353/7 v k. ú. Dobšín* ze dne 4. 3. 2024 (dále jen „vyjádření ČGS“). Z vyjádření vyplývá, že některé studny v obci Dobšín mají vazbu na zvodně, z níž se povoluje navýšení odběru. Žalobce měl také za to, že správní orgány porušily právo na pohodové bydlení tím, že nerespektovaly „*právo na přístup k vodě a nedotknutelnosti povoleného odběru, neboť několik studní v Dobšíně představuje pro nemovitost jediný zdroj pitné vody, například studna u čp. 5.*“

[7] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění v první řadě upozornil, že při ústním jednání provedl důkaz vyjádřením ČGS. Z něj zjistil, že lokalita obce Dobšín leží na kvádrových pískovcích a nachází se v ní tři nezávislé zvodně. Hlavní zvodně je v hydraulickém kontaktu s údolím řeky Klenice, nachází se v podobné výšce, má plochou hladinu a je využívána jímacími objekty pro vodovodní zásobování. Druhá zvodně je zavěšená nad hlavní zvodní z důvodu přítomnosti jílovitých pískovců a jílovitých vložek; hladina zvodně se pohybuje mezi 307 a 289 m n. m., resp. mezi 17 a 27 m p. t. (dále jen „zavěšená zvodně“). Z této zvodně odebírá vodu 10 z 12 domovních studní v obci, které byly zkoumány v rámci posouzení možnosti existence hydraulického zkratu. Jedenáctá studna je mělká a odebírá vodu výhradně ze třetí, kvartérní zvodně. Poslední studna na adrese Kamenice čp. 30 je dle prohlášení jejího vlastníka hluboká 70 až 72 m, její hloubku se nepodařilo změřit a voda se v ní nenachází. Třetí zvodně je rovněž zavěšená, kvartérní a zčásti zřejmě občasná, místy však trvalá; nachází se jen v nízkých jednotkách metrů pod terénem (dále jen „kvartérní zvodně“). Zásadním zjištěním je s ohledem na výše uvedené skutečnost, že „*zavěšená zvodně [...] je výrazně výše než hladina podzemní vody hlavní zvodně v pískovcích, v prostoru Dobšína asi o 20 až 40 m výš, což znamená, že mezi zvodněmi je nenasycená zóna, podobně zvodně v kvartéru je výrazně výše než zavěšená pískovcová zvodně [zhruba o 20 m],*“ (srov. odst. 33 napadeného rozsudku).

[8] Krajský soud dále z vyjádření zjistil, že s ohledem na jejich vzájemnou pozici může zavěšená zvodně dotovat vodou hlavní zvodně (a to např. při porušení těsnosti izolátoru mezi oběma zvodněmi). Dění v hlavní zvodni naopak nemůže nijak ovlivnit zavěšenou zvodně. „*Jakkoli intenzivní čerpání podzemní vody ze spodní zvodně proto nemůže mít na horní zvodně vliv. Naopak provrtání izolátoru mezi zvodněmi umožňuje odtok ze svrchní zvodně do spodní, a to průtokem přímo úměrným míře porušení vrtem [...]. Na hladinu spodní vody v zavěšené pískovcové zvodni tedy nebude mít vliv čerpání z hlavní zvodně. Zásadní negativní vliv může mít vyhloubení vrtaných studní, které poruší jílové izolátory,*“ (srov. odst. 33 napadeného rozsudku).

[9] Z vyjádření ČGS dále vyplynulo, že se na pozemcích parc. č. 354/5 a 353/7 v k. ú. Dobšín nachází dvě vrtané studny, které byly vystrojeny v září 2017, a to do hloubky 70 a 85 metrů, tedy výrazně hlouběji než okolní kopané domovní studny s cílem dosáhnout hlavní zvodně. Tím došlo k proniknutí skrze zavěšenou zvodně a nenasycenou zónu mezi zavěšenou a hlavní zvodní. Projekty obou vrtů vyžadovaly, aby se při jejich vystrojení přistoupilo k jejich zatěsnění takovým způsobem a v takové délce, aby nedošlo k porušení nepropustné vrstvy mezi zvodněmi za současného nekontrolovaného úniku vody ze zavěšené zvodně do hlavní (tj. ke vzniku tzv. hydraulického zkratu; srov. blíže odst. 19 napadeného rozsudku). Z vyjádření ČGS plyne, že takové zatěsnění daných vrtů provedeno nebylo. Proto u nich nelze existenci hydraulického zkratu zcela vyloučit (srov. odst. 34 a 70 napadeného rozsudku).

[10] Konečně, podle vyjádření ČGS se studna v sídle žalobce nachází v místě, kdy může být za srážkově bohatých období výrazně dotována vodou z kvartérní zvodně. Kolísání hladiny vody v této studni odpovídá poklesu vydatnosti pramenů i základního odtoku na tocích v souvislosti s klimatickou změnou a neliší se oproti tendencím pozorovaným u ostatních šachtových studní (srov. odst. 35 napadeného rozsudku).

[11] Na základě provedení právního posouzení dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť je zřejmé, z jakých skutečností a úvah žalovaný při vypořádání odvolacích námitek vycházel. Podle krajského soudu žalovanému rovněž nelze vytýkat, že v řízení o odvolání nedoplnil podklady rozhodnutí o vyjádření ČGS; to se totiž týkalo především otázky existence hydraulického zkratu u studní na pozemcích parc. č. 354/5 a 353/7 v k. ú. Dobšín. Krajský soud provedl dokazování uvedeným vyjádřením za účelem ověření závěrů správních orgánů. Podle jeho názoru vyjádření ČGS srozumitelně a přesvědčivě vyloučilo, že by odběr vody z hlavní zvodně prostřednictvím vrtu ŽS-3 mohl jakkoliv ovlivňovat stav vody v zavěšené zvodni, z níž čerpají vodu kopané domovní studny v obci Dobšín. Na výšku hladiny vody v zavěšené zvodni má naopak zásadní vliv klimatická změna a prohlubující se výkyvy sucha. Ačkoliv nebyla vyloučena existence hydraulického zkratu u dvou chybně vystrojených vrtů v obci Dobšín, „*tato skutečnost nemá vliv na závěr, že navýšení odběru z vrtu ŽS-3 nebude mít vliv na hladinu vody v šachtových studnách v Dobšíně*“ (srov. odst. 56 napadeného rozsudku).

[12] Krajský soud stejným způsobem vypořádal námitky ohledně neprovedení karotážního měření, dalších průzkumů či monitoringu na studni v sídle žalobce: s ohledem na jednoznačný závěr ČGS týkající se neexistence byť potenciální vazby čerpání vody z hlavní zvodně na vodu v zavěšené zvodni by bylo další dokazování směřující k prokázání hypotézy žalobce nadbytečné. Krajský soud rovněž uvedl, že žalobce svými tvrzeními v dosavadních řízeních směřoval vždy pouze k poklesu hladin vod v kopaných (šachtových) studnách, které odebírají vodu ze zavěšené zvodně, nikoli ve vrtaných studnách, u nichž by byl povolen odběr z hlavní zvodně. Co se týče studny na adrese Kamenice čp. 30, jde o jedinou ze studní, k níž se žalobní námitky v obecnosti vztahovaly a která by měla být napojena na hlavní zvodně. Žalobce však nijak v dosavadních řízeních netvrdil a neprokázal, že by k poklesu hladiny vody v této studni došlo v souvislosti s odběrem vody z vrtu ŽS-3.

[13] K námitce týkající se vymezení okruhu účastníků správního řízení krajský soud upozornil, že žalobce může namítat pouze nezákonnosti, které se negativně odrazily v jeho právní sféře. Žalobce účastníkem řízení byl; obhajoba procesních práv jiných osob mu nepřisluší. Poslední námitku vztahující se k porušení práva na pohodové bydlení žalobce podle krajského soudu uplatnil poprvé až po lhůtě pro podání žaloby. Soud však doplnil, že i kdyby námitka byla uplatněna včas, není důvodná, neboť mezi odběrem vody z hlavní zvodně a úbytkem vody v domovních studnách v obci Dobšín není dána žádná souvislost.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a další podání žalobce

[14] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel v první řadě trvá na své stěžejní žalobní námitce, podle níž zvýšený odběr vody na základě předmětného povolení negativně ovlivňuje výšku hladin vod ve studnách v obci Dobšín. Má za to, že správní orgány ani krajský soud nezkoumaly „širší souvislosti“ povolení, a upozorňuje, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze skutkové okolnosti týkající se odběru vody hodnotit izolovaně. Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud „zaměřil pouze na vliv [vrtu]

pokračování

ŽS-3 na blízké okolní zdroje v Plakánku [...], čímž opomenul širší právní rámec včetně aplikace § 5 a § 8 vodního zákona.“ Správní orgány i krajský soud zejména přehlédly, že ke zvyšování odběru vody v Údolí Plakánek dochází setrvale od roku 1973, což podle stěžovatele zásadně negativně ovlivnilo zejména studnu na adrese Kamenice čp. 30.

[16] Stěžovatel dále poukazuje na to, že se žalovaný „*nezabýval dostatečně vyjádřením ČGS a nepřihlédl k námitkám spolku, přičemž se pouze dovolával závěrů posudku hydrogeologa žadatele pana Šedy.*“ V tomto směru doplňuje, že sám RNDr. Šeda uznal za možné, že zvýšení odběru vody způsobí pokles hladin vod v domovních studnách v obci Dobšín; odkazuje k tomu na odst. 27 napadeného rozsudku. Dané ovlivnění připustil i žalovaný v rámci ústního jednání před krajským soudem. Stěžovatel má dále za to, že závěry vyjádření RNDr. Šedy nebyly vyvážené, protože v nich hydrogeolog nepřihlédl k vyjádření ČGS a dalším relevantním odborným stanoviskům. Stejně tak krajský soud v napadeném rozsudku pouze nekriticky převzal závěry správních orgánů založené na vyjádření RNDr. Šedy, aniž by vyhodnotil vliv „*dalších faktorů včetně vyjádření ČGS.*“ Krajský soud navíc podle stěžovatele odmítl vyjádření ČGS jako důkaz provést, přestože v napadeném rozsudku „*citoval některé jeho pasáže převážně stranici ŽS 3.*“ Krajský soud se rovněž nevěnoval obsahu vyjádření hydrogeologa Mgr. Nakládala, které bylo přílohou odvolání. Na základě uvedeného má stěžovatel za to, že krajský soud zatížil svůj rozsudek nezákonností, neboť chybně nehodnotil širší dopady předmětného povolení. Napadený rozsudek je podle stěžovatele též nepřezkoumatelný, jelikož soud neuvedl, proč nepožadoval širší posouzení vlivů daného povolení na životní prostředí, ani „*nezohlednil argumentaci žalobce ohledně neúplnosti posudků.*“

[17] Správní orgány podle stěžovatele pochybily, pokud nepřistoupily k monitorování výšky hladin vod ve studnách v obci Dobšín; tím nezjistily všechny relevantní skutkové okolnosti. Stěžovatel poukazuje na to, že hydrogeolog RNDr. Šeda sice uvedl, že bude prováděn monitoring studní v jímacím území Střehom, a to včetně obce Dobšín (srov. odst. 27 napadeného rozsudku), avšak učinil tak až po vydání předmětného povolení dne 25. 1. 2024, a stěžovatel se proto k uvedenému závěru nemohl vyjádřit. Ve vztahu k napadenému rozsudku stěžovatel namítá, že „*[n]ení pravdou, že se spolek k monitoringu, jak je uvedeno v bodě 77 rozsudku, nevyjádřil. Viz př.č. 6 str. 27 druhý odstavec.*“ Podle stěžovatele je napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelný, neboť se soud „*nezabýval dostatečně absencí monitoringu studní na Dobšíně a neodůvodnil, proč ji nepovažoval za zásadní.*“

[18] Stěžovatel upozorňuje, že předmětné povolení stanovuje podmínku, podle níž musí být vrt vystrojen a utěsněn tak, aby nedocházelo k přetokům mezi jednotlivými zvodněmi; vodoprávní úřad však neuvedl, jak má být provedení zatěsnění ověřeno v souladu s postupy stanovenými v české technické normě ČSN 75 5115. Pokud daný postup nespecifikoval, bylo jeho povinností uskutečnit před vydáním rozhodnutí karotážní měření, které slouží k ověření správnosti hydroizolačního zatěsnění. Jeho neprovedením vodoprávní úřad porušil zásadu materiální pravdy a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel nadto dané měření navrhl, správní orgány však jeho návrh ignorovaly a jeho námitky k měření nevypořádaly. Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu, že „*přijal argumentaci o vysokých nákladech na karotážní měření,*“ aniž by zkoumal, zda nelze „*provést tento postup jiným způsobem. [...] Argument o nákladech není důvodem pro opomenutí důkazů.*“ Ani krajský soud nevypořádal důkazní návrhy stěžovatele na provedení karotážního měření či jiného relevantního způsobu zjištění skutkového stavu. Podle stěžovatele se krajský soud otázkou provedení karotážního měření nezabýval dostatečně a neuvedl, proč považoval absenci měření za nepodstatnou. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stejně tak je napadený rozsudek nezákonný, neboť krajský soud nesprávně posoudil potřebnost provedení daného měření.

[19] Stěžovatel doplňuje, že technické postupy využití v projednávané věci (čerpací zkouška a zaměření hladin vod v okolních studnách) „*jsou v současnosti považovány za zastaralé a neodpovídají aktuálním vědeckotechnickým poznatkům v oblasti hydrogeologie.*“ Správní orgány měly požadovat provedení metod zajišťujících přesnější výsledky (resistivimetrie, kamerová prohlídka vrtu, metoda prokazování vertikálního proudění vody ve vrtu); ty ostatně doporučovalo i vyjádření ČGS. Tímto svým opomenutím porušily zásadu materiální pravdy. V návaznosti na to je i napadený rozsudek nezákonný, neboť krajský soud akceptoval použití zastaralých metod; dále je rozsudek nepřezkoumatelný, neboť soud dostatečně nevysvětlil, proč netrval na využití moderních metod a spokojil se pouze s výsledky neaktuálních postupů.

[20] Stěžovatel dále namítá, že podle vyjádření ČGS odebírá vrt ŽS-3 vodu „*nejen z hlavní zvodně, ale může i z tzv. zavěšené zvodně skrze chybně hydroizolačně zatěsněné vrtý na parc. č. 354/5 a 353/7 k. ú. Dobšín.*“ Správní orgány tuto skutečnost nezjistily a udělily žadateli povolení, které jej opravňuje čerpat vodu toliko z hlavní zvodně. Tímto správní orgány pochybily při zjišťování relevantních skutkových okolností a žadatel toho využívá ke svému nezákonnému prospěchu. Stěžovatel nadto dovozuje, že na základě existence hydraulického zkratu u vrtů v obci Dobšín je dána souvislost „*studny u č.p. 5*“ s povoleným odběrem. Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s námitkou, podle níž „*odběr vody nemůže být posuzován izolovaně, ale musí být zohledněny i jeho dopady na okolní vodní zdroje a na ekologické podmínky v regionu.*“

[21] Podle další kasační námitky došlo vydáním předmětného povolení k porušení práva na pohodové bydlení. Stěžovatel upozorňuje, že úbytek vody ve studnách v obci Dobšín „*představuje zásah do pohody bydlení, který správní orgány nezaly v úvahu.*“ Správní orgány v tomto směru pochybily, jestliže nehodnotily, jaký vliv mají na stávající kopané studny jednak neustálé zvyšování odběru vody z Údolí Plakánek a jednak nové hluboké vrtané studny. Pokud krajský soud tento postup aproboval, zatížil svůj rozsudek nesprávným právním posouzením i vadou nepřezkoumatelnosti, neboť neuvedl, „*proč negativní dopady odběru vody na bydlení nepovažuje za relevantní.*“

[22] V souvislosti s touto námitkou stěžovatel uvádí, že samotný pokles hladin vod v kopaných studnách „*svědčí o nutnosti důkladnějšího posouzení, zda je pokles [...] způsoben klimatickými změnami, nebo i lidskou činností, zejména dlouhodobým zvyšováním odběru vody či nekvalitním hydroizolačním zatěsněním hlubších vrtaných studní v okolí.*“ Jelikož není vyloučena „*možnost ovlivnění hladiny podzemní vody ve studni u č.p. 5 vrtanými studnami na pozemcích parc. č. 354/5 a 353/7 v k. ú. Dobšín,*“ měl krajský soud podle stěžovatele provést dokazování a tuto souvislost potvrdit, anebo vyvrátit. Vysvětlení správních orgánů a krajského soudu o zásadním vlivu klimatické změny je nedostatečné, neboť není zřejmé, zda v daném případě nefigurují i jiné příčiny. Správní orgány a krajský soud se tímto rozporům dostatečně nezabývaly.

[23] Stěžovatel v další kasační námitce setrvává na svém žalobním bodu, který se vztahoval k chybnému vymezení okruhu účastníků správního řízení. Stěžovatel tvrdí, že správní orgány jeho účastenství v řízení protiprávně omezily. Svou situaci přirovnává k případu, který Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 110/2023 - 30. Stěžovatel má za to, že správní orgány i krajský soud chybně vyhodnotily jeho právní zájem na účastenství v řízení s ohledem na to, že „*[stěžovatel] nechrání jen některé jednotlivé vlastníky, ale podzemní vody jako veřejný statek.*“ Doplňuje, že „*[stěžovatel] je současně členem spolku a vlastníkem obrožené studny u č.p. 5 Dobšín, což je podkladem pro právní zájem spolku.*“ Má rovněž za to, že „*odepření účastenství spolku [...] představuje závažné pochybení [a] nebylo proporcionální, neboť účast spolku nijak nebrání veřejnému zájmu, naopak jej chrání.*“ Stěžovatel dále tvrdí, že považoval-li krajský soud „*právní zájem spolku za nedostatečný, měl se s tímto aspektem podrobněji vypořádat. Místo toho tento zájem pouze odbývá*

pokračování

konstatováním, že jde o hájení práv jednotlivců, což není dostatečné pro zhodnocení právního zájmu spolku na účastenství.“ Stěžovatel uzavírá, že krajský soud „*neadekvátně zvážil zájem spolku na účastenství v řízení oproti zájmu na rychlém vydání prodloužení povolení k odběru podzemní vody pro ŽS-3 s jeho navýšením.“* Z hlediska právní kvalifikace má stěžovatel za to, že krajský soud kromě nesprávného právního posouzení odepření jeho účastenství ve správním řízení zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť neuvedl, proč „*nepožadoval širší posouzení účastenství spolku“* a nezdůvodnil, proč „*se rozhodl neužít právní zájem spolku.“*

[24] Dále má stěžovatel za to, že správní orgány i krajský soud měly zohlednit možné ekologické dopady povolení včetně poklesu hladiny podzemní vody a jeho vlivu na životní prostředí. Konkrétně měly na projednáváný případ aplikovat zásady prevence a předběžné opatrnosti zakotvené v § 5 vodního zákona a § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí. V tomto směru stěžovatel krajskému soudu vytýká, že jeho námitky odmítl s odůvodněním, že „*nejsou podloženy odbornými posudky, což je [podle stěžovatele] v rozporu se zásadou předběžné opatrnosti.“* Stejně tak měly orgány veřejné moci vzít v potaz, že odběr vody na základě předmětného povolení může způsobit ekologickou újmu podle § 2 písm. a) zákona č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újme a o její nápravě. K tomu stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že se nevypořádal s jeho důkazními návrhy vztahujícími se k uvedené námitce. Uvedené skutečnosti zakládají podle stěžovatele nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikace předmětných zásad a nezdůvodnil, proč je nepovažoval v daném případě za relevantní.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdí, že „*[s]právní orgány neprovedly kontrolu plomb na vodoměru,“* v důsledku čehož se dopustily nesprávného posouzení dopadů povolení na životní prostředí. Stěžovatel rovněž tvrdí, že „*[d]ůkazní materiály obsažené v nových přílohách př.č. 49 a 50 posilují stížnost, jelikož nebyly původně uplatněny v žalobě, ale mají zásadní význam pro přezkum rozhodnutí.“* K otázce uplatnění žalobních bodů po lhůtě pro podání žaloby stěžovatel uvádí, že „*ve své rekapitulaci žaloby neuvedl žádné nové žalobní důvody, jenom ty stávající strukturovaně označil právními pojmy.“* Nakonec doplňuje, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[26] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

[27] Stěžovatel k vyjádření žalovaného uplatnil repliku, v níž tvrdí, že nemohl dříve uplatnit námitky „*na doložení důvěryhodných a prokazatelných důkazů o hydroizolačním zatěsnění vrtů,“* neboť se o podstatných právních skutečnostech dozvěděl až v nedávné době. Stěžovatel v replice rovněž uvádí, že „*[j]e nutno odmítnout častý omyl některých správních orgánů spočívající v tvrzení, že Česká technická norma např. ČSN 75 5115 není závažná, a to s poukazem na poznámku pod čarou v zákoně či odkazem na nálezy I. ÚS 22/99.“* Na základě obsahu uvedeného nálezu Ústavního soudu se stěžovatel následně domáhá vyslovení závěru o právní závaznosti předmětné technické normy v projednávané věci, neboť její článek 5.3.5.1 „*je dnes v odborné veřejnosti vnímán jako minimální standard důkazního opatření k ověření kvality izolace vrtu [...] a jeho nevyužití činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.“* Stěžovatel doplňuje, že uvedeným nálezem Ústavního soudu nemohl argumentovat dříve, neboť „*se o něm dověděl až [...] dne 14. 7. 2025 při náhledu do spisu u ČIŽP.“*

[28] Dále stěžovatel namítá, že pokud správní orgány neprovedly řádné dokazování týkající se kvality zatěsnění vrtu, porušily tím § 6 odst. 3 vodního zákona. Stěžovatel rovněž zpochybňuje závěry vyjádření RNDr. Šedy, neboť ten „*do problematiky vstoupil ‚nedávno‘ a není zcela ve svém vyjádření nezávislý, neboť je ekonomicky závislý na žadateli, jeho působnost sahá napříč celou ČR, nepředkládá funkčně prokazatelné důkazy a zanedbal možnost ovlivnění studní v obci Dobšín Kamenice.“* Nakonec stěžovatel podotýká, že dne 1. 7. 2024 nabyla účinnosti vyhláška č. 146/2024 Sb.,

o požadavcích na výstavbu, jejíž obsah je pro projednávaný případ relevantní. Stěžovatel současně doplňuje, že danou námitku nemohl uplatnit dříve, „*neboť vyhláška ani nenabyla účinnosti [a stěžovatel] se o ní dozvěděl teprve před čtrnácti dny, a to v souvislosti s přípravou této repliky.*“

[29] V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2025, č. j. 8 As 85/2025 - 62, nelze v řízeních o povolení zásahů do vodního režimu rezignovat na ověření skutečných dopadů záměru před vydáním rozhodnutí, přičemž monitoring *ex post* nemůže nahradit dokazování *ex ante*.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[31] Kasační stížnost není důvodná.

[32] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost „*musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat práve rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt [byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu]*“, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Jestliže tak nečiní, nemíří proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a tudíž neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná (srov. odst. [12] uvedeného rozsudku).

[33] Zdejší soud dále připomíná, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat práve jeho argumentaci*“, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]). Pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.*“, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[34] Kasační soud rovněž podotýká, že § 104 odst. 4 s. ř. s. upravuje mimo jiné zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud bylo možné námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018 - 24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Smyslem této úpravy je zachovat charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovateli, aby v kasační stížnosti uplatnil jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 27).

[35] Na úvod samotného věcného přezkumu Nejvyšší správní soud v obecnosti zdůrazňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím méně je námitka

pokračování

konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[36] Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci. Zdejší soud považuje za potřebné na úvod upozornit, že projednávaná kasační stížnost svou kvalitou ani vzdáleně neodpovídá standardu, jehož by podání adresovaná Nejvyššímu správnímu soudu měla dosahovat. Kasační stížnost je velmi těžko uchopitelná: obsažená argumentace je značně nepřehledná a kostrbatá, individuální námitky se překrývají a cyklí a jednotlivé větné celky nedávají samy o sobě ani v kontextu s jinými dobrý smysl. Stěžovatel podstatnou část kasační stížnosti vůbec nesměřuje proti napadenému rozsudku, ač je k tomu podle výše uvedené judikatury povinen, nýbrž proti rozhodnutím správních orgánů, jiným dokumentům či zcela nesouvisejícím řízením. Množství námitek se rovněž zakládá na objektivně nepravdivých premisách. Nelze rovněž opomenout, že celkový rozsah kasační stížnosti a navazujících podání (přibližně 35 stran) excesivně překračuje míru reakce, která by byla pro uplatnění kasačních námitek potřebná, což kasační soud rovněž v rámci vypořádání kasačních bodů zohlednil v souladu s judikaturou zdejšího soudu (srov. rozsudky ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, odst. [34], nebo ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021 - 75, odst. [50]).

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[37] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[38] Stěžovatel v první řadě namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Lze připomenout, že nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, jak soud o žalobě rozhodl, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s výrokem formulovaným tak, že nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, které neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, případně rozhodnutí, z něhož neplyne, podle kterých ustanovení a právních předpisů soud v kontextu podané správní žaloby posuzoval zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2025, č. j. 3 As 120/2024 - 81, odst. [33]). Kasační soud upozorňuje, že stěžovatel v dané námitce nespecifikoval, v čem nesrozumitelnost napadeného rozsudku spatřuje a ani zdejší soud *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v některém ohledu nesrozumitelný.

[39] Kasační stížnost dále obsahuje množství námitek nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; v nich má stěžovatel v zásadě za to, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho žalobní argumentací, resp. nezdůvodnil, proč jí nepřesvědčil. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že stěžovatel vždy současně s danou námitkou polemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku – buďto namítá, že krajský soud založil napadený rozsudek na nesprávném právním posouzení, anebo na chybných skutkových závěrech.

Na tomto místě lze připomenout, že „*nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí*“ (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 10 Azs 131/2025 - 30, odst. [24]). Pokud stěžovatel obsáhle nesouhlasí s důvody, na nichž je argumentace napadeného rozsudku vystavěna, je zřejmé, že jsou mu tyto důvody známy. V takovém případě mu nelze z logiky věci, byť potenciálně, přisvědčit, že napadený rozsudek není možné pro absenci daných důvodů přezkoumat (v podobnostech srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Afs 166/2018 - 65, odst. [14], nebo ze dne 20. 11. 2025, č. j. 3 As 37/2025 - 54, odst. [27]). Nejvyšší správní soud doplňuje, že ani on sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli dalším ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[40] Stěžovatel svou zásadní kasační námitku zakládá na tvrzení, že zvýšený odběr vody na základě předmětného povolení způsobuje pokles hladin vod ve studnách v obci Dobšín. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Správní orgány i krajský soud totiž zjistily a prokázaly, že k poklesu hladin vod v kopaných studnách v obci Dobšín nedochází z důvodu odběru vody podle předmětného povolení. Krajský soud ve svém posouzení vycházel z vyjádření hydrogeologů RNDr. Šedy a RNDr. Čapka, jakož i z vyjádření ČGS. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, zejména vyjádření ČGS srozumitelně a přesvědčivě vyloučilo, že by odběr vody z hlavní zvodně prostřednictvím vrtu ŽS-3 mohl jakkoliv ovlivňovat stav vody v zavěšené zvodni, ze které odebírají vodu domovní studny v obci Dobšín.

[41] Nejvyšší správní soud v tomto směru pro lepší orientaci poukazuje na obsah vyjádření ČGS (str. 10), které připodobnilo uspořádání předmětných zvodní ke dvěma bazénům situovaným v jedné budově, ve dvou podlažích nad sebou. Vrt ŽS-3 čerpá vodu ze spodního bazénu (hlavní zvodně), většina kopaných domovních studní v obci Dobšín (ke zbývajícím srov. odst. [7] výše) odebírá vodu z horního bazénu (zavěšené zvodně). Tyto bazény spolu přirozeně koexistují bez jakéhokoli ovlivnění. Pokud bude v horním bazénu vystrojen vrt (vrty na pozemcích parc. č. 354/5 a 353/7 v k. ú. Dobšín), který protne jeho dno a strop oddělující obě patra, „*dojde k postupnému vypouštění horního bazénu do spodního. [...] Čerpání vody ze spodního bazénu naopak nemůže mít naprosto žádný vliv na hladinu horního bazénu, protože vliv čerpání se hydraulicky do horního bazénu nemůže nijak přenést. Vliv má naopak pouze míra netěsnosti okolo vrtu, který oba bazény propojuje. Ta rozhoduje, zda vůbec a jak rychle k vypouštění horního bazénu dojde*“.

[42] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že předmětem posouzení v předcházejících řízeních byla přímo či zprostředkovaně zákonnost povolení vodoprávního úřadu. Pro hodnocení zákonnosti bylo rozhodné, zda odběr vody na základě povolení může negativně ovlivnit okolní hydrologické poměry, tj. výši hladin vod v domovních studnách v obci Dobšín. Pokud k tomuto ovlivnění dojít nemůže, lze konstatovat, že bylo předmětné povolení v tomto směru vydáno v souladu se zákonem. Úkolem orgánů veřejné moci naopak nebylo posoudit, z jakého jiného důvodu dochází k úbytku vody v domovních studnách – zda je tomu v důsledku probíhající klimatické změny a dlouhodobě nepříznivé hydrologické situace, charakteristiky prostředí či z důvodu existence hydraulického zkratu u dvou vrtaných studní v obci Dobšín. Jinými slovy, **pokud nemůže odběr vody na základě předmětného povolení ovlivnit výšku hladin vod v domovních studnách, pak je samotná skutečnost, že se ze studní ztrácí voda, pro posouzení zákonnosti předmětného posouzení irelevantní.**

pokračování

[43] Nejvyšší správní soud současně podotýká, že krajský soud kromě uvedeného vysvětlení zkoumal i to, zda mezi závěry vyjádření jednotlivých hydrogeologů a ČGS neexistují rozpory. Dospěl přitom k názoru, že vyličení a interpretace relevantních skutkových okolností v rámci daných vyjádření jsou vzájemně koherentní (srov. odst. 61 a násl. napadeného rozsudku). Za této situace nepřistoupil k dalšímu dokazování zejména stěžovatelem navrhaným karotážním měřením na vrtu ŽS-3, neboť považoval dosavadní skutková zjištění za dostatečná a další dokazování za nadbytečné.

[44] Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. **Orgány veřejné moci zjistily v předcházejících řízeních relevantní skutkový stav dostatečně a stěžovatel jejich závěrům neoponoval vnitřně ucelenou, logickou a konzistentní argumentací.** Jestliže v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nezkoumal „širší souvislost“ povolení a že se zaměřil pouze na vliv vrtu ŽS-3 v Údolí Plakánek, nelze s ním souhlasit, neboť krajský soud explicitně posuzoval, zda odběr vody z vrtu ŽS-3 ovlivňuje kopané domovní studny v obci Dobšín (srov. odst. 55 a násl. napadeného rozsudku). V téže části napadeného rozsudku hodnotil obsah vyjádření ČGS, a to samostatně i v kontextu dalších podkladů rozhodnutí, zejména vyjádření jednotlivých hydrogeologů. Nelze proto tvrdit, že vyjádření hydrogeologů pouze převzal, ani že se vyjádřením ČGS vůbec nezabýval.

[45] Stěžovatel se dále mýlí, pokud má za to, že krajský soud neprovedl důkaz vyjádřením ČGS (srov. odst. 32 napadeného rozsudku). Zároveň jasně vysvětlil, proč správní orgány nemusely důkaz vyjádřením ČGS provést (srov. odst. 55 a násl. napadeného rozsudku). Neobstojí ani tvrzení, že by se krajský soud nevěnoval obsahu vyjádření hydrogeologa Mgr. Nakládala – jeho závěry jsou podle krajského soudu konzistentní s dalšími podklady napadeného rozsudku (srov. odst. 63 napadeného rozsudku). Pokud jde o námitku, že vliv vrtu ŽS-3 na hladiny vod v domovních studnách uznali RNDr. Šeda i žalovaný, ani s ní se kasační soud neztotožňuje. Ve vztahu k RNDr. Šedovi stěžovatel odkázal na odst. 27 napadeného rozsudku; zdejší soud však korespondující závěr v dané části odůvodnění nenalezl. Co se týče tvrzeného vyjádření žalovaného, to se nijak nepromítlo do napadeného rozsudku, který proponuje závěr zcela opačný. Pokud stěžovatel směřuje svou námitku proti danému vyjádření, mýjí se s nosným důvodem projednávané věci. Taková námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 3 As 161/2024 - 55, odst. [11]).

[46] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že byl-li skutkový stav zjištěn dostatečně, nebylo potřeba jej doplňovat o monitorování výšky hladin vod ve studnách v obci Dobšín. Uvedený kasační bod je proto nedůvodný. Pokud jde o námitku citovanou v odst. [17] výše týkající se otázky, *zda se stěžovatel vyjádřil k monitoringu*, Nejvyšší správní soud podotýká, že není zcela zřejmé, k jaké části odst. 77 napadeného rozsudku uvedený nesouhlas směřuje. Zdejší soud je *per eliminationem* toho názoru, že stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že „žalobce v žalobě v rámci včas uplatněných žalobních bodů nenamítl, že předpokládaný monitoring nebyl dostatečně promítnut ve výrocích prvostupňového rozhodnutí.“ V takovém případě by stěžovatel v kasační námitce musel tvrdit, že předmětný žalobní bod včas uplatnil; stěžovatel však namísto toho odkazuje na přílohu č. 6 k žalobě, která obsahuje rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel tak nijak netvrdí ani neprokazuje, že daný žalobní bod uplatnil. Co se týče dílčí námitky, podle níž se stěžovatel nemohl vyjádřit k provádění monitoringu, neboť o něm byl informován až po vydání předmětného povolení, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě, přestože tak jednoznačně s ohledem na časovou souslednost relevantních okolností učinit mohl. Tato námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[47] Výše uvedeným závěrem o dostatečném zjištění skutkového stavu je vypořádána i námitka, podle níž měly správní orgány přistoupit ke karotážnímu měření na vrtu ŽS-3. Pokud

správní orgány i krajský soud uvedly, že by karotážní měření bylo nadbytečné (srov. odst. 67 napadeného rozsudku), nelze tvrdit, že návrh na jeho provedení opomenuly. Tytéž závěry lze plně vztáhnout i na další metody a technické postupy pro zjišťování relevantních skutkových okolností, které správní orgány podle stěžovatele byly povinny provést. Má-li stěžovatel za to, že krajský soud přejal argumentaci vztahující se k vysokým nákladům na karotážní měření, pomíjí právě skutečnost, že dané měření považoval za nadbytečné. Stěžovatel rovněž tvrdí, že karotážní měření mělo být provedeno, neboť vodoprávní úřad nespecifikoval, jak má být ověřeno provedení zatěsnění vrtu ŽS-3 s ohledem na obsah ČSN 75 5115. Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že ani tuto námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil, ačkoli tak mohl učinit; námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Z téhož důvodu nelze věcně posoudit ani námitku týkající se zastaralosti použitých metod měření. I kdyby se stěžovatel o tvrzených doporučených metodách dozvěděl až z vyjádření ČGS, ani v takovém případě mu nic nebránilo uvést danou námitku již v žalobě.

[48] Stěžovatel má za to, že z vyjádření ČGS lze dovodit, že vrt ŽS-3 odebírá vodu jak z hlavní zvodně, tak i ze zavěšené zvodně, k čemuž jej však povolení vodoprávního úřadu neoprávnjuje. Nejvyšší správní soud podotýká, že podle stěžovatele daná skutečnost sice vyplývá z vyjádření ČGS, které měl k dispozici před podáním žaloby, a proto danou námitku mohl uplatnit již v žalobě (což neučinil), současně však nelze opomenout, že důkaz vyjádřením ČGS provedl až krajský soud a informace o existenci různých zvodní součástí rozhodnutí žalovaného nebyly. Kasační námitka je proto podle zdejšího soudu přípustná, není však důvodná.

[49] Krajský soud zřetelně dospěl k závěru, že vrt ŽS-3 odebírá vodu z hlavní zvodně, nikoli ze zavěšené zvodně. Pokud má stěžovatel za to, že daný vrt fakticky čerpá vodu ze zavěšené zvodně „*skerže chybně hydroizolačně zatěsněné vrtů*“, je třeba podotknout, že tato eventualita nebyla v předcházejících řízeních prokázána: „*Česká geologická služba [...] dospěla k závěru, že u dvou vrtů v Dobšíně nelze bez dalších extrémně nákladných prací vyloučit hydraulický zkrat, který by mohl ovlivňovat hladinu v zavěšené zvodni*“, (srov. odst. 70 napadeného rozsudku). Již proto nemůže být daná námitka důvodná. Nadto však kasační soud doplňuje, že potenciální dotace hlavní zvodně vodou ze zavěšené zvodně má původ v případném hydraulickém zkratu u vrtaných studní v obci Dobšín a není závislá na předmětném povolení ani na tom, zda na jeho základě probíhá odběr vody či ne. Jinými slovy, „*bez ohledu na odběr ze sporné studny budou v případě hydraulického zkratu vadně vystrojené vrtů v Dobšíně způsobovat odtok vody ze zavěšené zvodně, čerpání vody z níže položené zvodně však hladinu v zavěšené zvodni neovlivní*“, (srov. odst. 71 napadeného rozsudku). Tímto je vypořádána i námitka tvrzené souvislosti studny v sídle stěžovatele s předmětným povolením.

[50] Co se týče námitky porušení práva na pohodové bydlení, Nejvyšší správní soud souhlasí s postupem krajského soudu, který odpovídající žalobní bod vypořádal. Podle zdejšího soudu totiž žaloba zárodek uvedeného žalobního bodu obsahovala. Ani tato kasační námitka však není důvodná. Ačkoli dochází ke snižování hladin vod v domovních studnách v obci Dobšín, a tím k tvrzenému porušení práva na pohodové bydlení, z výše uvedených závěrů krajského soudu (aprobovaných Nejvyšším správním soudem) vyplynulo, že k tomuto poklesu nedochází vlivem povolení vodoprávního úřadu (v tomto směru srov. odst. [42] a [49] výše).

[51] Krajský soud dále podle stěžovatele nezohlednil, že setrvalé navyšování odběru vody v Údolí Plákanek vyústilo ve vyschnutí studny na adrese Kamenice čp. 30. Kasační soud k tomu s ohledem na obecnost dané námitky rovněž pouze obecně uvádí, že krajský soud otázku této studny posuzoval v odst. 69 napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že premisa stěžovatele o zásadním negativním vlivu navyšování odběru nebyla v dosavadních řízeních prokázána. Stěžovatel v kasační námitce s tímto názorem nijak věcně nepolemizuje a pouze

pokračování

setrvává na svém prostém nesouhlasu s uvedeným odůvodněním. Taková námitka je ve smyslu výše uvedené judikatury podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná, a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval. Stejně hodnotí soud i námitku, podle níž „*správní orgány neprovedly kontrolu plomby na vodoměru*.“ Krajský soud v napadeném rozsudku poznamenal, že podle správních orgánů nebyla otázka možného neoprávněného odběru v důsledku neexistence autentické plomby vodoměru předmětem řízení, které vedly (srov. odst. 53 napadeného rozsudku). Stěžovatel však toto zdůvodnění nijak nereflektuje a pouze opakuje svou žalobní námitku uvedenou v odst. 30 a násl. žaloby. I tato námitka je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná.

[52] Tvrdí-li stěžovatel dále, že důkazní návrhy, které v žalobě neuplatnil, „*posilují stížnost*“, pak kasační soud připomíná, že podle § 109 odst. 5 s. ř. s. „*[k]e skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží*.“ Dané ustanovení brání kasačnímu soudu, aby zohlednil skutkové novoty uplatněné poprvé v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto k daným důkazním návrhům nemohl přihlídnout. Dále stěžovatel nesouhlasí s postupem krajského soudu, který se některými žalobními body pro jejich uplatnění po lhůtě pro podání žaloby nezabýval. Stěžovatel tvrdí, že ve svém podání „*neuvedl žádné nové žalobní důvody, jenom ty stávající strukturovaně označil právními pojmy*.“ Nejvyšší správní soud podotýká, že se námitka týká odst. 89 a 90 napadeného rozsudku, přičemž námitku v odst. 90 vztahující se k tvrzenému porušení práva pohody bydlení již soud vypořádal výše. Pokud jde o první z odstavců, jsou v něm obsaženy námitky porušení rovnosti dotčených osob podle § 7 správního řádu a nedostatečného stanovení podmínek předmětného povolení. Vzhledem k obecnosti uvedené kasační námitky Nejvyšší správní soud rovněž pouze obecně podotýká, že ani on odpovídající žalobní námitky v žalobě stěžovatele nenalezl. Daná kasační námitka proto není důvodná.

[53] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány měly v projednávané věci postupovat v souladu se zásadami prevence a předběžné opatrnosti a měly zohlednit, že odběr vody na základě povolení vodoprávního úřadu může způsobit ekologickou újmu. Nejvyšší správní soud v tomto směru pouze zmiňuje, že stěžovatel tyto námitky v žalobě neuvedl, ačkoli mu v tom nic nebránilo, neboť směřují výhradně k postupu správních orgánů. Soud se proto danými námitkami pro jejich nepřipustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval. Tímto je vypořádána i námitka neprovedení tvrzených důkazních návrhů. Pokud má stěžovatel za to, že krajský soud dané námitky odmítl, neboť nejsou podloženy odbornými posudky, stěžovatel tím patrně směřuje k odst. 68 napadeného rozsudku. V něm krajský soud uvedl, že „*[n]ámitky žalobce uplatněné v odvolání vycházely z předpokladu, že sporná studna v obci Dolní Bousov a žalobcem poukázané studny v obci Dobšín, u nichž došlo k poklesu hladin, čerpají podzemní vodu ze stejné zvodně. Tento předpoklad však žalobce nepodpořil žádným odborným vyjádřením*.“ Krajský soud se tedy v dané části odůvodnění věnoval obecné námitce existence vazby domovních studní v obci Dobšín na povolení vodoprávního úřadu. Naopak námitku vztahující se k zásadám prevence a předběžné opatrnosti neposuzoval, neboť, jak je uvedeno výše, ji stěžovatel v žalobě neuplatnil.

[54] Má-li stěžovatel za to, že správní orgány nezákonně omezily jeho účastnictví, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, v jakém směru mělo k tomuto omezení dojít. Stěžovatel netvrdí, na základě jakých postupů byl ve svých účastnických právech zkrácen, jak konkrétně byl limitován a jak se tyto skutečnosti negativně odrazily v jeho právní sféře. Nejvyšší správní soud především připomíná, že stěžovatel byl účastníkem řízení před správními orgány a tuto skutečnost aproboval i krajský soud (srov. odst. 86 napadeného rozsudku). Premisa dané námitky je tak od počátku nepravdivá. Stejně tak nelze stěžovateli přisvědčit, že krajský soud vážil jeho zájem na účastnictví oproti zájmu na rychlém vydání prodloužení povolení – takový postup Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku nenalezl. Konečně, míří-li stěžovatel danou námitkou na to, že do okruhu účastníků správního řízení nebyly zahrnuty i další osoby, jimž

se z domovních studní v obci Dobšín ztrácí voda, kasační soud pouze odkazuje na závěry uvedené v odst. 86 napadeného rozsudku, s nimiž se plně ztotožňuje.

[55] Co se týče obsahu dalších podání stěžovatele, Nejvyšší správní soud se pro nepřipustnost nezabýval námitkou vztahující se k otázce závaznosti technických norem, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě ani v kasační stížnosti (k rozhojnění kasačních námitek srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 Afs 273/2018 - 123, odst. [96]). Doplnuje-li stěžovatel, že námitku nemohl uplatnit dříve, neboť se o existenci odkazovaného nálezu Ústavního soudu dozvěděl teprve dne 14. 7. 2025 při nahlížení do správního spisu v jiné věci, Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nesouhlasí. Nález byl vyhlášen dne 2. 2. 2000 a ve webové databázi rozhodnutí Ústavního soudu <https://nalus.usoud.cz/> byl zpřístupněn dne 15. 10. 2007. Tvrzení stěžovatele tak zjevně neodpovídá skutečnosti, neboť se s nálezem mohl seznámit již cca před 18 lety a kdykoli poté. Stejně tak je nepřipustná námitka porušení § 6 odst. 3 vodního zákona, jelikož ji stěžovatel neuvedl v žalobě ani v kasační stížnosti. Z téhož důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkou účinnosti vyhlášky č. 146/2024 Sb., kterou stěžovatel v kasační stížnosti s ohledem na časovou souslednost relevantních okolností uplatnit mohl, ale neučinil tak.

[56] Dílčí tvrzení týkající se hydroizolačního zatěsnění vrtů se opět vztahují výhradně k tomu, že dochází k úbytku vody v domovních studnách v obci Dobšín bez vazby na předmětné povolení – tato námitka je již vypořádána v odst. [42] výše. Pokud jde o námitku k vyjádřením RNDr. Šedy, tato nijak nezpochybňuje zákonnost napadeného rozsudku, nýbrž jiný dokument. Dané tvrzení není s ohledem na judikaturu zdejšího soudu uvedenou v odst. [32] výše řádnou kasační námitkou, neboť neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. Co se týče poslední námítky vztahující se k obsahu rozsudku zdejšího soudu pod č. j. 8 As 85/2025 - 62, Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že se daný rozsudek týká otázky poskytování informací a závěry proponované stěžovatelem z něj nevyplývají.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[58] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. ledna 2026

L. S.

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu